

בש"פ 5201/21 - שלום רפאל כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5201/21

לפני:

כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש:

שלום רפאל כהן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית משפט השלום
בתל אביב-יפו (כב' השופט א' רומנוב)
בעמ"י 58549-07-21 מיום 27.7.2021

בשם המבקש:

עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

1. המבקש נעצר ביום 21.7.2021 לאחר שהתנהלה נגדו חקירה סמויה ולאחר שבחיפוש בדירתו נמצאה, לטענת המשיבה, מעבדת סמים. למבקש יוחסו עבירות של סחר בסמים ואחזקת סמים. ביום 22.7.2021 הורה בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ד'פולוק) על הארכת מעצרו של המבקש עד ליום 26.7.2021. ביום 26.7.2021 האריך בית משפט השלום (כב' סגן הנשיא י' מינטקביץ) את מעצרו של המבקש ביממה נוספת בלבד. בית המשפט ציין כי מאז ההארכה הקודמת בוצעו שתי פעולות חקירה בלבד והחשדות נגד המבקש לא התחזקו. בית המשפט הוסיף כי "ככל שלא תהיה התפתחות דרמטית בחקירה, אין טעם לבקש הארכת מעצר נוספת לצורכי חקירה" (להלן: ההחלטה מיום 26.7.2021).

2. למחרת היום ביקשה המשיבה להאריך את מעצר המבקש ב- 4 ימים נוספים. בית משפט השלום (כב' סגן הנשיא י' מינטקביץ) דחה את הבקשה והורה על שחרורו של המבקש למעצר בית מלא בתנאים שפורטו בהחלטה. בית המשפט ציין כי המשיבה לא פעלה בהתאם להחלטתו וכי חלף זאת פירטה פעלת חקירה נוספת שבכוונתה לבצע. בהיעדר שינוי במצב הראייתי, נקבע, אין מקום לשוב ולהאריך את מעצרו של המבקש. המשיבה עררה על החלטה זו ובו ביום קיבל בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א'רומנוב) את הערר והורה על הארכת מעצרו של המבקש עד ליום 29.7.2021 בשעה 13:00. בית המשפט עמד על השתלשלות ההליכים בעניינו של המבקש ובכלל זאת על העולה

מהחלטותיו של בית משפט השלום. בית המשפט ציין שכעולה מדברי המשיבה, התיק הובא ליחידת התביעות וזו העבירה רשימת השלמות חקירה שיש לבצע. עוד קבע בית המשפט כי החומר הראייתי הקיים מעלה חשד סביר לביצוע עבירות סחר בסמים ואחזקת סמים "ואולי אף מעבר לכך". משכך, נעתר בית המשפט המחוזי לבקשת המשיבה בחלקה, והאריך את מעצרו של המבקש ביומיים נוספים.

3. מכאן הבקשה שלפניי. לטענת המבקש שגה בית המשפט המחוזי בכך ש"התעלם" מהמתווה הדיוני שקבע בית משפט השלום בהחלטותיו. כנטען, ככל שהמשיבה לא השלימה עם ההחלטה מיום 26.7.2021, היה עליה להגיש ערר ולא להגיש בקשה נוספת להארכת מעצרו. לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי עיקר מתוכנו את מוסד המעצר לצרכי חקירה ואת הפיקוח השיפוטי על התקדמות החקירה. זאת ועוד, לטענת המבקש, החלטת בית המשפט המחוזי אינה מנומקת.

4. לאחר שעיינתי בבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, על החלטת בית המשפט המחוזי בערר הנוגע למעצר לא מוקנה ערר בזכות ועל המבקש לערור על החלטה כאמור לפנות בבקשת רשות לבית משפט זה (סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). רשות לערור תינתן אך במקרים שבהם מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או בהתקיים נסיבות מיוחדות (בש"פ 5180/21 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.7.2021); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.4.2011)). הבקשה דן אינה עומדת באמת מידה זו. בית המשפט המחוזי אכן הגיע לתוצאה שונה מזו שקבע בית משפט השלום, אך אין בעובדה זו, כשלעצמה, כדי להקים עילה למתן רשות לערור (בש"פ 8665/19 אלסעדיין נ' משטרת ישראל, פסקה 5 (30.12.2019); בש"פ 642/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.1.2013)). בית המשפט המחוזי עמד על החלטותיו של בית משפט השלום, אך מצא להיעתר להארכת המעצר המבוקשת (בחלקה), וזאת מהטעמים שפורטו בהחלטתו, ובהם הצורך בהשלמות חקירה. החלטתו זו נטועה בנסיבות המקרה דן, ומשאלה הם פני הדברים, לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות שמצדיקות מתן רשות לערור.

בקשת הרשות לערור נדחת אפוא.

ניתנה היום, י"טבאבהתשפ"א (28.7.2021).

ש ו פ ט